

Republika Hrvatska
Općinski sud u Gospiću
Stalna služba u Otočcu
Bartola Kašića 7
Otočac

Poslovni broj: P-122/2026-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Gospiću Stalna služba u Otočcu po sutkinji Slavki Nikšić kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužiteljice Meri Sladović, iz Otočca, Bartola Kašića 21, OIB: 65004957566, zastupana po punomoćnici Klei Butković, odvjetnici u Sesvetama, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473, zastupan po punomoćniku Kruni Kneževiću, odvjetniku u Zagrebu, radi isplate i utvrđenja, VPS: 1.482,00 eura, nakon održane glavne javne rasprave 27. svibnja 2026. u prisutnosti tužiteljice osobno i njezine punomoćnice, a u odsutnosti uredno pozvanog punomoćnika tuženika, 29. svibnja 2026., javno objavivši,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba Ugovora o kreditu broj: 220/03, broj kreditne partije: 7101716368 od 23.05.2003.g. sklopljenog između tužiteljice Meri Sladović iz Otočca, Bartola Kašića 21, OIB: 65004957566 i tuženika Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473, a koja u članku 2. glasi:

„Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor.“

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473, platiti tužiteljici Meri Sladović iz Otočca, Bartola Kašića 21, OIB: 65004957566, iznos od 282,00 EUR zajedno s pripadajućom zateznom kamatom počev od 11.04.2003.g., do isplate po stopi koja se do 31. prosinca 2007. godine, određuje Uredbom o visini stope zatezne kamate; od 01. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, do 31. prosinca 2022. godine određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotnih poena, do 31.12.2023. za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije

refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 1.1.2024. se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473, tužiteljici Meri Sladović iz Otočca, Bartola Kašića 21, OIB: 65004957566, isplatiti prouzročeni parnični trošak u iznosu od 653,10 eura, sa zateznim kamatama od dana donošenja presude do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, sve u roku 15 dana.

IV. Odbija se tužiteljica sa preostalim zahtjevom za naknadom parničnog troška u iznosu od 50,00 eura, kao neosnovanim.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je ustala tužbom protiv tuženika radi utvrđenja i isplate navodeći da je tužiteljica sa tuženikom 23.5.2003. godine sklopila Ugovor o namjenskom kreditu broj: 220/03 kojim je tuženik tužiteljici odobrio kredit u iznosu od 28.200,00 eura u kunsjoj protuvrijednosti sa rokom otplate od 10 godina. Odredbom čl. 2. predmetnog Ugovora da je tuženik obvezao tužiteljicu na plaćanje svih naknada i troškova u skladu s Odlukom o tarifi naknadu za uslugu kreditora te je tužiteljica bila primorana platiti tuženiku tzv. ulaznu naknadu kako bi mogla dobiti traženi kredit te joj je na ime tzv. ulazne naknade prilikom isplate kredita tuženik naplatio iznos od 282,00 eura. Iznos naknade za obradu kredita koja je tužiteljici naplaćena da je vidljiva u Potvrdi koju joj je tuženik dostavio 20. ožujka 2006. godine. Nadalje se navodi da je tuženik obvezao tužiteljicu na plaćanje predmetne naknade bez da joj je prethodno ili naknadno jasno i nedvosmisleno predložio strukturu navedenih troškova, način njihova obračuna, razdoblje i konačni iznos. Takva odredba da čini obvezu tužiteljice kao potrošača u potpunosti neodređenom, neodredivom, a time i nepoštenom i ništetnom sukladno čl. 47. Zakona o obveznim odnosima (NN br. 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 112/99, 88/01). Naime, da predmetna ugovorna odredba u cijelosti odgovara pojmu nepoštene ugovorne odredbe iz čl. 96. Zakona o zaštiti potrošača koji nije bio na snazi u vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora, no, načela na kojima se isti temelji, a osobito načelo savjesnosti i poštenja da su postajala i ranije u okviru općih pravila obveznog prava. Isto tako, da se radi o tipskim, unaprijed formuliranim ugovorima koje je sastavio tuženik kao jača ugovorna strana, o čijim se odredbama nije pojedinačno pregovaralo čime je tužiteljici nametnuta obveza s čijim sadržajem nije bila upoznata niti je o njoj mogla pregovarati. Navedena odredba o naplati ulazne naknade stoga je nepoštena, nejasna i neodređena jer uzrokuje znatnu ravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, suprotno načelima savjesnosti i poštenja te se kao takva ima smatrati ništetnom te je stoga tuženik dužan tužiteljici isplatiti naplaćeni iznos jer je riječ o stečenom bez osnove u smislu čl. 210. naprijed citiranog Zakona. S obzirom na izneseno, predlaže se donošenje presude kao u izreci.

2. U odgovoru na tužbu tuženik se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti te se prvotno ističe prigovor mjesne nenadležnosti ovoga Suda kao što se ističe i prigovor vrijednosti predmeta spora kako ju je naznačila tužiteljica u tužbi u smislu da je očito naznačena suviše visoka vrijednost, a ističe se i prigovor zastare potraživanja. Navodi se da se odredbe Zakona o zaštiti potrošača na predmetni Ugovor odnosno na po tužiteljici spornu ugovornu odredbu ne može primijeniti iz razloga jer je zakon stupio na snagu tek 18. lipnja 2003. godine, njegova primjena je počela 9. rujna 2003., a predmetni Ugovor je sklopljen 23.5.2003. te se Zakon ne može retroaktivno primjenjivati. Isto tako, ističe se da tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da se sa sredstvima koristio isključivo za potrošačke svrhe. Naime, sukladno odredbi čl. 4. Zakona o zaštiti potrošača (NN 19/2022) da je izričito propisano da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Ističe se također da je ugovorna odredba vezana za plaćanje tzv. ulazne naknade jasna, razumljiva i jasno uočljiva te se predlaže odbijanje tužbe i tužbenog zahtjeva.

3. Vezano za prigovor mjesne nenadležnosti ovoga Suda valja istaći da je Sud primijenio odredbu čl. 19.1 Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 75/09, 112/12, 143/13, 147/13, 9/15, 78/15, 102/15, 52/16, 128/22 i 156/23 – dalje: ZPK) koja je procesne naravi i primjenjuje se od 30. rujna 2015. u svim postupcima u kojima se o nadležnosti odlučuje nakon 30. rujna 2015. što znači i u konkretnom predmetu budući je tužba u ovom predmetu podnesena 2. travnja 2026. godine. Navedena odredba propisuje da u sporovima koji nastanu u svezi s ugovorom o kreditu potrošač može pokrenuti postupak protiv druge ugovorne strane bilo pred sudovima države u kojoj druga ugovorna strana ima sjedište ili neovisno o sjedištu druge ugovorne strane, pred sudovima mjesta gdje potrošač ima prebivalište, a od koje odredbe se može odstupiti samo sporazumom sklopljenim nakon nastanka spora. Budući da je prebivalište tužiteljice kao potrošača u vrijeme podnošenja tužbe na području ovoga Suda, dok bi prema sjedištu tuženika bio nadležan Općinski građanski sud u Zagrebu te da niti jedna od strana ne navodi da bi nakon što je spor nastao bio postignut sporazum o mjesnoj nadležnosti te se ne nalaze razlozi da se u nedostatku opće nacionalne odredbe o mjesnoj nadležnosti za suđenje u sporovima nastalim povodom potrošačkog kreditiranja, kakav je i predmetni, potrošaču koji pokreće sudski postupak uskrati pravo izbora mjesne nadležnosti suda njegovog prebivališta, to predmetnu odredbu treba tumačiti kao pravilo koje upućuje na mjesnu nadležnost suda na području kojeg potrošač ima prebivalište. Također, valja voditi računa da je tužiteljica kao potrošač slabija ugovorna strana te treba biti zaštićena pravilima o nadležnosti koja su povoljnija za njezine interese jer u protivnom došlo bi do ograničavanja u ostvarivanju prava zajamčenih odredbama čl. 14. st. 2., čl. 16. st. 2. i čl. 26. Ustava Republike Hrvatske (NN 56/90, 135/97, 8/98, 113/00, 28/01, 55/01, 76/10, 85/10 i 5/14). iz tog razloga je valjalo odbiti prigovor mjesne nenadležnosti ovoga Suda.

4. Nadalje, po ocjeni ovoga Suda tuženik neosnovano prigovara i naznačenoj vrijednosti predmeta spora i to iz razloga jer je tužiteljica pored zahtjeva za isplatu postavila i tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnom odredbom o ulaznoj naknadi. Stoga je valjalo utvrditi vrijednost predmeta spora kao zbroj vrijednosti

deklaratornog i kondemnatornog zahtjeva, a sve u skladu s odredbom čl. 37. st. 1. u vezi sa čl. 35. st. 1. i čl. 40. st. 2. Zakona o parničnom postupku (NN br. 53/91, 91/92, 11/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 153/23, dalje: ZPP). Iz tog razloga valja odbiti navedeni prigovor.

5. Isto tako, Sud nije prihvatio niti istaknuti prigovor zastare potraživanja i to iz razloga jer je riječ u pogledu kondemnatornog zahtjeva o restitucijskom zahtjevu na temelju nišetne ugovorne odredbe, a zastara takvog restitucijskog zahtjeva počinje teći od dana utvrđenja nišetnosti takve ugovorne odredbe, dakle, u konkretnom slučaju tek od pravomoćnosti prvostupanjske presude kojom je utvrđena nišetnost sporne ugovorne odredbe. Takav stav zauzeo je i Vrhovni sud Republike Hrvatske na sjednici Građanskog odjela od 30. siječnja 2020., broj Su-IV-47/2020.

6. Tijekom provedbe dokaza izvršen je uvid u Potvrdu tuženika od 20. ožujka 2026. godine, list 7 spisa, u presliku otplatnih tablica, list 10 – 13 spisa, u Ugovor o namjenskom kreditu broj: 220/03 koji je zaključen 23. svibnja 2003. godine, list 15 – 19 spisa te je saslušana tužiteljica u svrhu dokazivanja, list 231 spisa.

7. Tužbeni zahtjev je osnovan.

8. Među strankama je nesporno da su 23.5.2023. godine zaključile gore navedeni Ugovor, a kojim je tuženik tužiteljici odobrio kredit u iznosu od 28.200,00 eura u kunsjoj protuvrijednosti sa rokom otplate od 10 godina te je nedvojbeno da je odredbom čl. 2. predmetnog Ugovora ugovoreno da tužiteljica plaća "sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor".

9. Iz Potvrde od 20. ožujka 2026. (list 7 spisa) koju je pun. tužiteljice dostavio tuženik proistječe da je dana 10. travnja 2003. godine tužiteljici naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 282,00 eura.

10. Proizilazi da je među strankama sporno da li je navedena ugovorna odredba nepoštena i kao takva nišetna te shodno tomu da li tužiteljici pripada pravo na povrat uplaćenog, na ime tzv. ulazne naknade.

11. Tužiteljica u svome iskazu navodi da joj je trebao novac radi rješavanja stambenog pitanja te je stoga zaključila predmetni ugovor sa tuženikom i to u njihovoj poslovnicu u Rijeci. Da je riječ o kreditu u eurima te se sjeća da su joj ponudili takav kredit, da je potpisala predmetni ugovor te da je njezin dojam bio "uzmi ili ostavi". Ističe da joj nitko ništa posebno nije ukazivao na ovu naknadu u smislu zašto se ona plaća, od čega se sastoji, već da je jednostavno to bilo nešto "što se mora platiti". Isto tako navodi da u vrijeme sklapanja kredita nije bila vlasnica obrta ili trgovačkog društva, a isto tako da ni u čemu nije pregovarala s bankom, već da joj je na potpis ponuđen tipizirani ugovor.

12. Iz ovakvog iskaza koji je životno logičan i uvjerljiv te ga Sud prihvaća u cijelosti proistječe da tužiteljica prilikom sklapanja predmetnog Ugovora nije

informirana na koje se konkretno troškove odnosi sporna naknada, da tužiteljica i tuženik kao ugovorne strane nisu pojedinačno pregovarale o spornoj ugovornoj odredbi, već je navedena odredba unaprijed formulirana od strane tuženika, odnosno banke kao trgovca. Iz tog razloga, ovaj Sud drži da je navedena odredba protivna načelu savjesnosti i poštenja te da je njom uzrokovana značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana i to na štetu tužiteljice kao potrošača, odnosno da se tuženik u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanja prava i obveza iz tih odnosa, odnosno, prilikom sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu nije pridržavao načela savjesnosti i poštenja kako to propisuje odredba čl. 12. Zakona o obveznim odnosima (NN br. 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 112/99, 88/01 – dalje: ZOO/91), slijedom čega se ova odredba ima smatrati nepoštenom i ništetnom.

13. Naime, iz predmetnog Ugovora o namjenskom kreditu, list 15 - 19 spisa, vidljivo je da je riječ o unaprijed formuliranom, tipiziranom ugovoru pripremljenom od strane banke te je izvjesno da tužiteljica i nije imala izbora da li će prihvatiti takvu odredbu ili pak ne. Dakle, u čl. 2. predmetnog Ugovora kojim je ugovorena sporna naknada nije izrijeком navedeno na što se ista odnosi te takva naknada niti je određena, a niti je određiva te proistječe da nije riječ niti o jasnoj niti o razumljivoj odredbi. Isto tako, ovakvo jednostrano određivanje naknade za obradu kredita plaćanjem neobjektivizirane naknade tuženiku protivno je odredbi čl. 1065. ZOO/91, a u vezi sa čl. 12. istoga Zakona. Također valja napomenuti da s druge pak strane tuženik nije pružio niti jedan dokaz za suprotno utvrđenje.

14. Odredba čl. 103. st. 1. ZOO/91 propisuje da ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima te moralu društva ništav je ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu sankciju ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo. S obzirom da je citirana odredba protivna prisilnim propisima, odnosno temeljnim načelima obveznog prava, to je nedvojbeno da je ista stoga ništetna.

15. Isto tako, po ocjeni ovoga Suda, tuženik neopravdano prigovara da je tužiteljica imala status potrošača predviđen odredbom članka Zakona o zaštiti potrošača. Naime, iz iskaza tužiteljice kao i iz sadržaja Ugovora o namjenskom kreditu (čl. 11. Ugovora) razvidno je da je predmetni kredit podignut radi kupnje stana, što znači za osobne potrebe tužiteljice vezano za stanovanje. Ista je fizička osoba te predmetni kredit nije korišten u svrhu obavljanja gospodarske, poslovne ili profesionalne djelatnosti ili za potrebe slobodnog zanimanja te je nedvojbeno da tužiteljica ima status potrošača kako ga predviđa odredba članka Zakona o zaštiti potrošača (NN 19/22).

16. Budući Sud drži da je navedena ugovorna odredba ništetna, to sukladno čl. 104. st. 1. ZOO/91 tužiteljici pripada pravo na povrat nesporno plaćenog iznosa od 282,00 eura. Isto tako, valjalo je dosuditi na navedeni iznos i zatražene zatezne kamate i to od dana plaćanja, odnosno od 11.4.2003. godine pa sve do isplate, a sve sukladno čl. 214. ZOO/91 budući Sud smatra da je tuženik nesavjesni stjecatelj.

17. Budući je tužiteljica uspjela u parnici to joj je tuženik dužan naknaditi parnični trošak temeljem čl. 154. st. 1. ZPP-a.

18. Trošak je odmjerjen prema ispostavljenom troškovniku (list 233 spisa) te je priznat trošak sastava tužbe u iznosu od 200,00 eura, nadalje, za sastav podneska od 18.5.2026. kojim se očitovao na navode odgovora na tužbu u iznosu od 200,00 eura, za zastupanje na ročištu od 27.5.2026. godine iznos od 200,00 eura, što daje ukupan iznos od 600,00 eura, a sve prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika.

18.1. Nije priznat trošak koji je naznačen kao "ishođenje dokumentacije" s obzirom da iz istog nije razvidno na što bi se točno taj trošak odnosio, a osim toga ukoliko je riječ o dokumentaciji koja je bila potrebna za utuženje, taj trošak je dakako bio koristan za samu tužiteljicu, no, nije bio nužan za vođenje parnice te kao takav ne može pasti na teret protivne strane.

18.2. S druge pak strane, priznat je trošak pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 eura te trošak pristojbe na presudu u iznosu od 26,55 eura pa proistječe da je ukupan iznos kojeg je tuženik dužan isplatiti tužiteljici na ime prouzročenog parničnog troška, iznos od 653,10 eura.

18.3. Tužiteljicu je valjalo odbiti sa viškom zatraženog parničnog troška u iznosu od 50,00 eura, kao neosnovanim iz gore navedenih razloga.

19. Zatezne kamate na dosuđeni parnični trošak presuđene su temeljem čl. 29. st. 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18 i 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23).

20. Temeljem iznesenog, presuđeno je kao u izreci.

U Otočcu 29. svibnja 2026.

Sutkinja

Slavka Nikšić

Uputa o pravnom lijeku

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi ovom sudu u dovoljnom broju istovjetnih primjerka za sud i protivnu stranu, u roku od 15 dana od dana ročišta za objavu presude za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu za objavu, odnosno od dana primitka ovjerenog prijepisa presude za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu. O žalbi odlučuje Županijski sud.

O tom obavijest

1. Klea Butković, odvjetnica u Sesvetama
2. Kruno Knežević, odvjetnik u Zagrebu

Broj zapisa: **9-30888-c5fd1**

Kontrolni broj: **0e386-1f11f-9ce85**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Gospiću** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.